

nacího řízení nelze na dlužnickových věcech nabýti soudcovského práva zástavního, překáží povolení exekuce přeměnou zájemního popsání podle § 1101 obč. zák. Nejvyšší soud vyslovil a podrobně odůvodnil zejména ve svých rozhodnutích čís. 5199, 6524 a 7339 sb. n. s., na něž se pro stručnost poukazuje, že zákonné zástavní právo pronajímatelovo vzniká již vnesením svršků, že zájemním popsáním, jež má právní povahu prozatímního opatření, se jen zjišťuje, které věci byly tímto právem zatíženy již při vnesení, a že zákonné zástavní právo pronajímatelovo (§ 1101 obč. zák.) zůstává ve vyrovnacím řízení právem oddělným, pro které může být vedena exekuce i za vyrovnacího řízení (§ 11 (1) vyr. ř.).

Čís. 8890.

Bylo-li vybavení dcery přiměřené majetkovým poměrům rodičů v době sňatku, byla splněna jejich povinnost dáti jí přiměřené věno.

Rodiče nelze uznati povinnými dáti (doplniti) dceři věno rukou společnou a nerozdílnou, nýbrž povinnost ta jest uložena především otci a, je-li nemajetný, matce.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1928, R II 128/29.)

A. K-ová obdržela při sňatku dne 29. ledna 1923 od rodičů věno 35.000 Kč mimo výbavu a kuchyňské zařízení v ceně 5.000 Kč. Žádosti její o doplnění věna soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Podle § 1220 obč. zák. mají rodiče dáti svým dcerám věno přiměřené svému stavu a jmění, při čemž nemá soudce pátrati po stavu jmění rodičů (§ 1221 obč. zák.). Uváží-li se, že rodiče v době sňatku navrhovatelky měli jmění v hodnotě 430.000 Kč, dále, že tímto jměním jsou pozemky, že rodiče jsou odkázáni na výtěžek z těchto pozemků, že jsou nezpůsobilí k práci, že mají mimo navrhovatelku ještě pět dětí, které nedostaly ani věno ani výbavu, jeví se býti věno ve výši 40.000 Kč úplně přiměřeným stavu a jmění rodičů v době sňatku navrhovatelky. K tomu přichází, že mezi věnem a povinným dílem podle § 788 obč. zák. jest jistá souvislost. Při soudním stanovení věna nesmí toto překročiti míru povinného dílu podle doby sňatku navrhovatelky (Ehrenzweig: Soustava II/2 str. 18).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka vytýká předně, že jest nesprávné »zjištění« rekursního soudu, že se při žádosti o vyměření věna nemá pátrati po stavu a jmění rodičů. Pokud prý druhá stolice se brání pečlivému zjištění jejich majetkových poměrů, činí tak neprávem. Rekursní soud arci uvádí na zmíněném místě svého rozhodnutí neúplně předpis § 1221 obč. zák., neboť praví, že soudce nemá pátrati po stavu jmění rodičů. Zákon však předpisuje, že soud má vyšetřiti okolnosti, ale bez přísného vy-pátrání stavu jmění. Ale rekursní soud nebrání ve svém rozhodnutí

pečlivému zjištění majetkových poměrů rodičů — jak miní stěžovatelka — a ani to nemohl učiniti, neboť řízení u prvního soudu nepostrádalo v tomto směru pečlivosti, an byl proveden soupis a odhad majetku rodičů na místě samém, tedy bylo provedeno přísné vypátrání stavu jejich jmění. Stěžovatelka vytýká, že jest nesprávný názor rekursního soudu, že se výše věna a způsobilost rodičů je zříditi, řídí výhradně dobou sňatku navrhovatelky. Vynechává, že rekursní soud praví, že v době sňatku navrhovatelky činilo jmění rodičů asi 430.000 Kč a jejich nynější majetkové poměry se sotva různí od tehdejších a že věno 40.000 Kč bylo přiměřené stavu a jmění rodičů v době sňatku. Bylo-li přiměřené tehdy a majetkové poměry jejich se nezměnily, jest jistě přiměřené i v době podání stěžovatelčina návrhu. Avšak tato doba není v tomto případě ani rozhodná, neboť zákonná povinnost rodičů, dáti dceři věno (§ 1220 obč. zák.), byla tehdy již splněna, jakž bude dále uvedeno. Stěžovatelka neprávem vytýká, že rekursní soud změnil usnesení prvního soudu, aniž by se byl změnil skutkový základ rozhodnutí. Nejde o nijaké nové zjištění rekursního soudu, ale o odchylné právní posouzení věci na základě skutkových zjištění prvního soudu. Toto právní posouzení odvolacího soudu jest právně a vystižně odůvodněno. Stěžovatelka dostala od rodičů 40.000 Kč na splnění jejich povinnosti, vybaviti ji. (§ 1220 obč. zák.). Nesejde na tom, pod jakým jménem je dostala. Nebylo to ani věno v technickém smyslu (§ 1218 obč. zák.), nýbrž splnění povinnosti zaopatřiti dceru u příležitosti manželského svazku, vybaviti ji (Ehrenzweig, Privatrecht II. § 456, Mayr, Bürgerliches Recht II, § 459 b), Anders, Grundriss des Familienrechtes § 39, Krasnopolski-Kafka, Familienrecht § 29). Rekursní soud právem uznal, že toto vybavení bylo přiměřené majetkovým poměrům rodičů v době sňatku. Výplatou řečeného penize byla splněna jejich povinnost dáti žadatelce přiměřené věno (§§ 1220 a 1223 obč. zák.). Domnívá-li se stěžovatelka, že má nárok na doplnění věna na základě slibu nebo smluvního závazku rodičů, může se ho domáhati jinou cestou. V tomto řízení o tom nelze rozhodovati. Pro posouzení jejího nároku není nerozhodné, jak se rodiče postarali o ostatní děti. Konečně žádost stěžovatelky, aby oba rodiče byli uznáni povinnými doplatiti jí na věno 10.000 Kč rukou společnou a nerozdílnou, neodpovídá předpisu § 1220 obč. zák., jenž ustanovuje, že rodiče (dědové) jsou povinni dáti nevěstě věno podle pořadí, jak jsou povinni vyživovati a zaopatřovati děti. Tuto povinnost určuje §§ 141 a 143 obč. zák. tak, že především padá na otce a, je-li nemajetný, na matku. Musí tudíž povinnost, dáti dceři věno, splniti předně otec — arci podle majetku obou rodičů — a, nemůže-li, jest povinna doplniti je matka.

Čís. 8891.

Ke smluvnímu zastavení pohledávky vyžaduje se po případě vyrozumění poddlužníka. K postupu pohledávky do vlastnictví, třebas jen k účelu zajištění, se vyrozumění poddlužníka nevyžaduje.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1929. Rv II 571/28.)